

FOLK OG LAND

NR. 16 — 8. ARGANG

LØRDAG 2. MAI 1959

LØSSALG 65 ØRE

Jørgen Sivertsen
Spongdaal 100

Italiensk forræderi bak Rommels nederlag ved El Alamein?

TRANMÆL FORTELLER EVENTYR OM DE GAMLE, RØDE DAGE

Rommel konfererer med den italienske generalmajor Raffaele og den tyske generalmajor Fröhlich, begge de siste flysjefer i Nord-Afrika.

Marskalk Auchinleck fikk kopi av Rommels angrepsplan og kom offensiven mot Tobruk i forkjøpet

Fra det svenske ukeblad «Fria Ord» henter vi nedenstående artikkel av Testis:

Vinteren 1941—42 var feltmarskalk Rommels store år som sjef for det tyske Afrika-korps og for de tysk-italienske tropper i Libya. To ganger hadde han med hell drevet de britiske tropper tilbake, og i juni 1942 sto han foran El Alamein med erobringen av Egypt innen rekkevidde.

Noen måneder senere, i november, led han uventet nederlag mot de britiske tropper under kommando av marskalk Auchinleck. Det

ble «vendepunktet». Han ble tvunget til å rømme Tripolitania, Cyrenaika og kystlandet, samt å oppgi alt håp om å erobre Egypt. Montgomerys stjerne begynte å stige, skjønt æren egentlig var Auchinlecks. Hva var det som hadde hendt?

*

De tysk-italienske tropper hadde omringet havnebyen Tobruk, en av britenes viktigste operasjonsbaser, forsvart av en tallrik garnison, som forføyet over betydelige militære resurser. Rommel var av den mening at Tobruk måtte erobres innen en kunne tenke på noen ny of-

Forts. side 8.

Og Arbeiderbladet tegner og forteller om Quislings berømte anti-kommunisttale i Stortinget

Vi konfronterer herrene med visse ubehagelige kjennsgjæringer

Den gamle dynamitard.

Den gamle dynamitard Martin Tranmæl har latt seg intervjuet i Arbeiderbladet om «Tidsskiftet i norsk politikk» med undertittel «Fra borgerlig evneløshet til sosialistisk aktivitet». Og dette er da nærmere bestemt tiden fra Hornsruds kortvarige regjering og frem til valgene i 1933 da Arbeiderpartiet vant

sin store valgseir og Tranmæl selv skiftet over fra dynamitt i borehullene til en noe mere lyserød sjattering på veien til dagens Tranmæl med sprenggubbene og revolusjonen definitivt ombyttet med salmeboken og kongeflagget, samtidig som den gamle antimilitære agitator er blitt en slags vise-korporal i NATO.

Nå har vi intet imot at folk omvender seg. Vi under også Tranmæl ved avslutningen av den ulykksalige innsats han har gjort for Norges land å være sin egen tusenfryd, som det så treffende er blitt sagt om hans senere kollega og medarbeider biskop Berggrav.

Så hvis Tranmæl hadde laget et anstendig avskjedsintervju, skulle vi så gjerne latt ham ifred. Men når han i en slik stund er så tarvelig at han må sparke etter den gamle motstander Vidkun Quisling, som han og hans gelikere lot henrette etter okkupasjonen, så synes vi det må være på sin plass med en litt nærmere granskning både av Tranmæl selv og hans uttalelser om Quisling og om det som foregikk under trontaledebatten i 1932 og det etterfølgende møte hvor spesialkomiteens innstilling ble drøftet.

Den gamle historie med Quislings tilbud om å danne røde garder (!) blir naturligvis frisket opp igjen av da-

Striden om Lærersambandet

Thomas Chr. Wyller holdt i uken som var et foredrag i kringkastingen om sin doktoravhandling «Nyordning og motstand». Han kom herunder også inn på striden om Lærersambandet, og hevdet at det var lærerstriden som var grunnen til at Quisling ikke fikk gjennomført rikstinget. Han hevdet også at Lærersambandet som følge av protestaksjonen bare ble en papirbestemmelse. Intet av dette er riktig, og vi skal i neste nummer av avisen underbygge denne vår påstand i et interessant innlegg av «Sambandslærer».

Vidkun Quisling.

gens Tranmæl, som selv har svingt kompasroten rundt mange ganger, og det var naturligvis nødvendig fordi denne latterlige historie var det eneste forsvar Arbeiderpartiet klarte å stable på beina mot Quislings knusende dokumentasjon i trontaledebatten dengang. Dertil er da først og fremst det å bemerke, at Quisling har benektet den fremstilling de tre fhv. kommunister ga for å bortlede oppmerksomheten fra det saken virkelig gjaldt. Og en usannhet blir

Forts. s. 7.

Neste nummer av Folk og Land

kommer 16. mai, idet vi har funnet det hensiktsmessig å sløyfe numret 9. mai, bl. a. fordi torsdag 7. mai er Kristi himmelfartsdag og postekspedisjonen av avisen ikke kan finne sted den dag. Som våre lesere vil vite utkommer Folk og Land med ialt 40 numre pr. år, så det som spares inn nå får de igjen ved at vi ikke behøver å kjøre fjortendaglig avis i så lang tid i sommer. Ellers håper vi naturligvis, at økonomien etterhvert skal bli slik at vi kan øke antall numre pr. år.

Rommels stridsvogner rykker frem.

Og slik Arbeiderbladet fremstillet ham!

Forts. s. 7.

«Under en hårdere himmel»

En liten kommentar

Når man har lest denne merkelige boken, som nærmest lyder som et under for våre ører, ja som musikk vi ikke trodde å skulle få høre i vår levetid fra en utenfor våre rekker, får man så lyst til å rope ut: «Det er sant og det er sant og der har han rett og nettopp slik var det!» Meget må jo synes uforståelig for dem som har levet i en helt annen tanke og reaksjonsretning enn vår.

Bjørneboe tar virkelig på seg den aller vanskeligste av alle oppgaver i vårt folk idag: den å bygge bro over til de andre.

For oss som har opplevd kapitulasjonsdagene fra NS-siden, står begivenhetene som meislet inn i bevisstheten for alltid. Fra den første dagen, opp til henrettelsene. I et av kapitlene fremholder Bjørneboe hvor fredelig det store flertall reagerte til å begynne med. I den anledning har jeg lyst til å fortelle noe jeg selv har erfart i den retning.

Vi var en familie som mandag middag 9. mai fikk oppringning i telefonen om at vi burde se å få med oss våre mindreårige barn og reise til et annet sted da Ragnarok snart vil være over oss. Og verst på hjemstedet.

Ikke minst for barnas skyld, men også for å vinne litt tid, og på grunn av flere anonyme truselsbrev jeg personlig hadde fått, pakket vi i en fart våre kufferter og dro avsted, ut av byen til Grefsen jernbanestasjon. Det nyttet jo ikke, mente vi, å gå på Østbanen det ville kaos av skrik og skrål som alt var begynt å feire sine orgier av fredsfryd på Oslo gater.

Vi bodde litt utenfor byen, men satte oss på en trikk som nødvendigvis måtte føre oss gjennom hele Oslo for å nå frem til Grefsentrikken. Ja, vi satt der da nok så musestille og hørte på all jubelen omkring oss. Men ingen generte oss. Da vi nærmet oss Slotsparken steg jubelen til orkan, der brentes det bål av bøker. Vi satt like bak vognføreren, som ikke kunne få trikken videre, og jeg husker han utbrøt: «Nei, det var ikke slik jeg hadde tenkt meg å feire freden, jeg ville sittet stille sammen med kona hjemme og hørt på radioen».

Allikevel var ennå ikke begeistringens så meget rettet mot den enkelte men mere et uttrykk for glede over fred i det hele. Dette fikk vi anledning til å konstatere meget sterkt like etter. Kommet på toget ved Grefsen etter en uendelig ventetid i sterk

spenning, befant vi oss i et tog med omtrent bare hjemvendende Grinifanger, rett overfor oss satte en dame seg inn, og en herre fulgte henne. Han så på oss og syntes å kjenne oss, uten at vi ante hvem han var. Så bøyer han seg over til damen og hvisker noe til henne. Men så smiler de begge to og sier høyt: «Ja men nå er det jo fred og da skal ingen gjøre hverandre noe». Omtrent slik lød ordene.

På hele reisen forble vi helt uantastet og ingen sladret eller «anga» oss til noen. At min mann senere kom i fengsel var en annen sak. Han skjulte seg ikke, men vi var gla for å være kommet ut av heksegryten Oslo med barna våre.

Her i bygda hvor han satt en tid inne, mens jeg og barna fikk bo hos NS-bønders familier, var der også en på tagelig god ånd og skikkelig oppførsel av dem som tok tilfange. Men jeg skal si at der ble forandring da smørgåser og andre kom opp fra storstaden. Da begynte terroren og hatet og brutaliteten, ja i en slik grad at en som var satt som den øverste leder fra bygden for det improviserte fengsel, straks sa opp sitt hverv og nektet å være med lenger. Jeg så og hørte det hele på nært hold, så dette er ikke oppspinn eller noe som andre har fortalt meg.

Vi NS-folk var vel like så lite orientert over hvor dette kom fra og med hvilket koldt blod det hele var planlagt, som det norske folk forøvrig etter Bjørneboes fremstilling.

Så var det et par ting til. Mange som i denne bok for første gang leser om strafferaseriet mot sykepleiersker i kongeriket Norge, kunne kanskje tro at det her dreiet seg om overdrivelse. Men dessverre. En av de tristeste rettssaker jeg overvarte som tilhører var nettopp rettet mot to slike stakkars unge rødekorssøstre. De var nylig kommet fra Tyskland, hvor de hadde arbeidet på lasaret like opp i helvetet ved Berlins og Tysklands kapitulasjon! — Rett i fengslet med dem og til forhør. Den ene var særlig hårdt rammet, da hun hadde mistet sine foreldre og hennes forlovede var falt i krigen. Stille og pent fremholdt begge i rettssalen, Røde Kors internasjonale lover, men ble foraktelig klubbet ned. Der satt en kvinne i lagretten og jeg husker, at jeg satte mitt håp til henne men hun var kanskje den mest steinharde. Dom på tre års fengsel! «Værsgod neste!»

Apropos, den smukke betegnelsen «tyskertøser». En verdenskjent, elskelig sangerinne, som da var i sytti-

årene var bestemt til å sitte sammen med de såkalte tyskertøser ute på Janskollen, ja hun ble kjørt dit ut. Det eneste som reddet henne var — at der var fullt. Hun bodde senere i mitt hjem i lengere tid, så jeg har det av hennes egen munn.

Ja, takk kjære Jens Bjørneboe for hva du har gjort med boken din, ikke bare for oss, men for hele landet, slik at der kunne være håp om at den norske folkesjel, som vår fører hadde en slik usvikelig tro på, en dag vil våkne til den fulle sannhetens erkjennelse.

Til slutt skriver forfatteren så vakkert om kvinnen, ja han retter likesom en appell til oss alle om å ta fatt med ny kjærlighet og visdom.

Den samme appell lød også for nå alt årrekker tilbake fra fengslet på Akershus. Den første gang Quisling, etter å ha tilbrakt mange måneder i Møllergaten, fikk lov til å ta imot besøk etter overføringen til Akershus — elendig av utmattelse og sult og med tegn på å lide av beri-beri — var hans ånd like levende som alltid. Da sa han bl. a.: «Nå må kvinnene ta fatt!»

Elisabeth.

«Patriotene» utfolder seg!

Londonstatsråd Paul Hartmann skriver i sin legendedrepende bok under 16. november 1943 blant annet:

Livlig møte i Regjeringen i dag.

Under behandlingen kom statsministeren også inn på revisjonen og sine forhandlinger med Mustad i den anledning, og sa at Mustad hadde rettet meget sterke anklager mot Finansdepartementet for dets regnskaper. Dette brakte meg i harnisk, og jeg kom med meget kraftige uttalelser om revisjonens arbeid, hvilket igjen brakte Sven Nielsen til å komme med voldsomme angrep på Finansdepartementet i anledning av behandlingen av hans eget reiseoppgjør.

Hadde igår besøk av politifullmektig Bryhn som ga meget interessante opplysninger om de norske kroner som kommer til Sverige og om jødernes manipulasjoner for å få vekslet mest mulig ved flyktningekontoret.

(Bak Fronten side 134—35).

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

TF. 68 88 37, priv. 87 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadimerne beslag. Takstier av jern, malertrapper og heisbare loftstrapper.

Det urolige Argentina

Ny åpen strid mellom regjeringen og arbeiderne

— Kommunistene fisker i rørt vann

Buenos Aires, 15. april 1959.

En serie av arbeidskonflikter som øker fra uke til uke og lader opp det sosiale klima faretruende i den nå så ustabile situasjon, nådde sin foreløbige kulminasjon i Buenos Aires den 3. april. De foreliggende arbeidsmessige krav fra mange viktige fagforbund og den absolutte mangel på løsninger innenfor alle arbeidssektorer bidrar til en stadig stigende misnøye i landet. Ministeriet for Arbeid og velferd som under sin nye minister har tatt opp provisoriatets (revolusjonsregjeringens) følelseløse og udyktige politikk, erklærer enhver streik for illegal. Den seneste tid har man f. eks. hatt streiker i bankvesenet, sjømanns- og havnearbeiderforbundene, videre innen sanitetsarbeidernes rekker, pressens folk og statens gassverk.

Den 24. mars erklærte lederne for det mektige metallarbeiderforbundet at de motsatte seg den militære intervensjon av forbundet. Interventoren måtte som en følge av fagforeningsledernes holdning forlate kontorene, og metallarbeidernes ledere sammen med 200 medlemmer stengte seg deretter inne i bygningen og ledet strøm i jernteppet som ble senket ned foran inngangen. Dagen etter møtte 2000 medlemmer opp utenfor lokalet for å forsvare sin organisasjon, men fant seg i løpet av kort tid omringet av store politistyrker. Arbeiderne forsvarte seg med tørre never og med de «prosjektiler» som var for hånden. Inne fra lokalet opplyste fagforeningslederne gjennom høyttaler at ethvert forsøk fra myndighetenes side på å ta bygningen med makt ville føre til en generalstreik av metallarbeiderforbundene over hele landet. Etter et par timers forløp greide politiet ved hjelp av tallrike tåregassangrep og vannslanger å spre forsamlingen. Man har dog senere latt organisasjonenes hovedkvarter i fred, og dommer Aldo Folchi i arbeidsretten har erklært intervensjonene i metallarbeider- og tekstilforbundet for grunnlovstridige, og pålagt arbeidsministeriet å levere syndikatene tilbake til de respektive myndigheter innen 48 timer. Dette er foreløpig ikke tatt til følge. Naturligvis, kan man nesten si, slik som sakene står her for tiden.

«De 62» oppfordret så med «de 19s» oppslutning til en generalstreik og en demon-

strasjon foran arbeidsministeriet den tredje april for å tervensjonene i syndikatene, frigivelse av alle fagforeningsfanger, slutt på mobiliseringen av arbeiderne og til slutt krav om et lønnstillegg. Tre vidt forskjellige parter tok del i begivenhetene fredag den 3. april: først og fremst den arbeidergruppe som var møtt frem utenfor arbeidsministeriet for å tilkjennegi sin protest overfor militærintervensjonene i alle fagforeningsanliggender og regjeringens fagforeningspolitikk, dernest studentgruppene fra FEMES som er ledet av kommunister og venstrelementer, og så endelig de rene kommunistiske stormtropper. Da de virkelige arbeideransamlingene etter flere forgjeves forsøk på å fullføre sin demonstrasjonsakt trakk seg tilbake, overbevist om det forkastelige i å disputere med de 3000 oppmarsjerte politifolk, satte de fremragende organiserte røde terrorgrupper i gang sin virksomhet og utløste de verste gateoppstander som man har opplevd i Buenos Aires gater på fleite år. Ut over ettermiddagen og kvelden ble det utkjempet veritable barrikadeslag i byens hjerte i skjæret fra brennende personbiler. Minst 50 biler og en trikk ble veltet overende i gatene og satt i brann av de kommunistiske agenter, som søkte å gi det utseende av at opptøyene var peronistisk organiserte. Kafebord og stoler og rekiamestandere ble kastet ut i gatene og benyttet som barrikader. Forretningsvinduer og gatelamper ble knust i stort antall og flere av hovedgatene var ufremkommelige for tåregasskyene som lå som en tåke over det verste slagfeltet i fra Casa Rosada til Kongressen, en distanse på 20 kvartaler. Det forekom også en dramatisk skuddveksling i de tildels mørklagte gater og det meldes offisielt om et dødsfall og 15 sårede som en følge av opptøyene. Man skulle altså forledes til å tro at et peronistisk pøbelvelde hadde okkupert gaten på ordre fra Peron personlig, men få dager senere kom regjeringens kategoriske erklæring om at voldshandlingene utelukkende var av kommunistisk opprinnelse og derpå fulgte den noe sensasjonelle utvisning av en rumensk og 4 sovjetrussiske diplomater som var utpekt som personlig ansvarlige for det som hadde foregått.

FOLK OG LAND

UAVHÆNGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Betenkkelig svensk dom

Det har naturligvis ikke vakt stor oppmerksomhet i den norske presse, som ellers er så vår for de demokratiske rettigheter, at en svensk redaktør er blitt dømt for å ha utgitt et lite hefte om den fare han mener truer menneskeheten, fra den internasjonale zionisme. Sant å si er det visst bare Dagbladet som har ofret noen ord på dommen, men det kan naturligvis ikke holde munn når det finnes en anledning til å tre opp som forsvarer for den internasjonale finansmakt, hvis lille gudsønn Israel stadig setter verdensfreden i fare.

Vi skal ikke si noe om innholdet av den brosjyre redaktør Lundehäll ga ut, og som han ble dømt for. For alt vi vet, kan det godt hende at han overdriver. Det vi imidlertid vil feste oppmerksomheten ved, er den farlige og høyst udemokratiske vei en har slått inn på når det gjelder å hindre borgere i demokratiske stater i å legge sine meninger frem for offentligheten.

Og tilfellet Lundehäll er ikke det eneste i vestens land etter verdenskrigen. Fra Tyskland hører vi f. eks. stadig om rettsforfølgninger mot folk som beskyldes for «antisemitisme» — blant annet ble nylig en beruset tysker dømt til fengselsstraff fordi han i beruset tilstand på en kneipe hadde sagt noe utekkelig om at alle jøder burde vært gasset ihjel.

Det er all mulig grunn til å rope vakt i gevær når det gjelder slike overgrep mot de demokratiske rettigheter. Ingen av de to nevnte overfor har rettet sine beskyldninger og ukvemsord mot bestemte personer. Det gjelder rent generelle betraktninger om et folk, som driver sin særlige nasjonale politikk, til og med i internasjonal målestokk, og det er skammelig å prøve å sette munnkurv på dem som mener det er deres plikt å advare mot denne politikk og de idealer dette folk går inn for.

I Sverige som i Norge roser en seg av at alle folk og alle raser er like for loven, men da må det også ettertrykkelig slås fast at en ikke kan akseptere noen særlover til vern om jøder mere enn andre folk, og at det naturligvis ikke er det spor mere moralsk forkastelig å uttale seg nedsettende om jødene enn om russerne, tyskerne, egypterne eller hvem det nå kan være.

Det er heller ingen grunn til å gråte altfor sårt over den «jødeforfølgelse» som består i at en beruset tysker slenger av seg noen ukvemsord, eller en svensk redaktør sier sin hjertens mening om det han ser som en farlig sammensvergelse mot menneskeheten, når en samtidig ikke har noe å si til det gammeltestamentlige, jødiske hat som fremdeles daglig skyller over verden. Det er som Bertrand Russel sier, at «den moderne menneskehet har to slags moral, en som den preker og en annen som den anvender, men som den ikke preker». Dette er særlig påfallende når det gjelder de zionistiske rasefanatikere, som fremdeles forkynner sin farlig lære om jødene som «det utvalgte folk».

Det tyske ukeblad «Der Spiegel» hadde for kort tid siden et innlegg om at det foregikk en bevisst hets mot tyskerne i USA. Bladet fikk mange leserbrev i den anledning, blant annet etpar fra jøder bosatt i Amerika. Den ene av disse fredens apostler erklærte at han «nærer et hat mot tyskerne med sine fete nakker, sine vannfylte øyne og et kalt sted i sine hjerter, som bare kan varmes opp ved mord». Den annen kan trygt måle seg med den berusede tysker, for han skriver blant annet: «Jeg beklager at Tyskland og det tyske folk ikke i en av sine siste typisk resultatløse kriger er blitt utslettet. Gud gi at den dag ennå må komme».

Bonnier ga redaktør

Herbert Tingsten

silkesnoren

Redaktør Herbert Tingsten i Dagens Nyheter var begynt å uroes over hva som kunne hende om sosialdemokratiets stilling ble altfor svekket. Denne uro påkom ham just som den fjerde republikken forsvant i Frankrike og de Gaulle trådte frem som befrieren. Samtidig hadde man det kjedelige valg 1958 i Sverige. Demokraten Tingsten mente nå at «Folkepartiet» burde rykke inn for å sikre regjeringens sviktende basis. Dette var riktig tenkt ut fra demokratisk synspunkt — altfor riktig tenkt! Liksom han derved trakk på partisirkler. Han ble en farlig mann og måtte vekke. Dette var ikke så lett å få til. Han hadde en kontrakt som ga ham rett til å skrive uten at bladstyret og Bonnier kunne holde i hans penn.

Men det er da blitt ordnet som disse vil ha det! Redaktør Tingsten måtte reise til Schweiz for å få has på en øyensykdom. Bonnier lot i hans fravær Stig Ahlgren skrive et voldsomt angrep på ham i «Vecko-Journalen». Etterhånden fikk man organisert en falangs mot ham innen redaksjonspersonalet i Dagens Nyheter. Intriganter var i full sving, beretter Vägen Framåt. Til sist ble fremtvinget et kompromiss. Tingsten måtte forplikte seg til å

England stopper den kommunistiske løve i Irak

Pussig nok er det ingen rett som setter seg til døms over disse jødiske rasefanatikere, og intet Dagbladet roper her på politi og avskyresolusjoner.

Er det utilbørlig i en demokratisk verden å spørre hvorfor?

Og er det for meget for langt å kreve likhet for loven, og like stor demokratisk avsky om jødene sier de vil utrydde tyskerne som omvendt?

Kanskje det til og med kunne være på sin plass å henstille til Sveriges demokratiske styresmenn å gi det svenske folk tilbake de demokratiske rettigheter som den mektige amerikanske Jewish Committee har presset dem til å sette ut av kraft?

«PUSSIGHETER»

I.

«Det er pussig å se hvor meget folk tåler av skatter, når de bare blir vant til det», har en mann sagt som nok satt inne med endel erfaring på området. Det er formodentlig vanen, som er det avgjørende «argument» for denne rett eiendommelig form for skattepolitikk.

II.

Det er meget som er «pussig» i dette land. Det er ganske «pussig» hva folket tåler uten å reise bust. Det siste hender dog, men sjelden.

Da stortinget for en tid siden vedtok en unntagelse fra den alminnelige skattelov for seg, så gikk allikevel ikke det av uten atskillig brumming, endog så mye brumming, at man trakk følehornene til seg — litt surmulende forresten. Forholdet er nå rettet på den enkle måte, at grunnlønnen heves så nettoen blir den samme. Hvorfor ikke det med en gang?

Men statens 150 000 tjenestemenn og pensjonister klager daglig i avisene over, at på dem ser stortinget med ganske andre øyne enn på seg selv. De er unntatt fra den lovpriste demokratiske opphevelse av behovsprøving ved alderstrygd. Neida, svares der på klagene, dere er slett ikke unntatt fra denne høydemokratiske reform. «Rette vedkommende» avholder seg forsiktigvis fra å komme inn på, at pensjonen samtidig er senket — som følge av reformen!! Nokså «pussig» på bakgrunn av ovenstående.

Ganske alminnelig velanstendighet synes ikke å høre med til politikken.

III.

Vi har noe som heter Indiahjelpen. Den skal være gått til mange merverdige formål, hvorav intet synes vellykket. Det er virkelig ganske «pussig». Man føler seg hensatt til den periode i vår historie, som Hans E. Kinck skildrer i sin bok «Storhetstid». Riktignok reiste ikke Håkon Håkonsen til India og

trekke seg tilbake til neste års generalforsamling.

Det er en tidstypisk situasjon: Det svenske demokratis talentsfulleste publisist — Herbert Tingsten — må gå. Fordi han har hevdet presse-mannens frihet vis a vis eierinteressen i demokratisk presse. Lysende personligheter irriterer dessuten det demokratiske likhetsidealet. Når alle hjordens voktere er slått ned kommer «demokratiets» nå uunngåelige konsekvens: Diktaturet. Den norske presse er allerede «utrensket» og beredt til å mota de endelige direktiver.

A. L.

Kina, slik som det nå er blitt skikk, men han fant på andre «pussige» ting som å sende en delegasjon til kalifen av Bagdad. Den var sikkert like påkrevet som vår tids mange reiser i øst og vest for skattydernes penger. Han sendte også en datter til Spania for å giftes med en grande eller lignende der. Det løp ikke heldig av, stakkars jente. (Hun fikk forresten en anstendig begravelse).

IV.

På grunnlag av en «fullmakt», fremtryllet for anledningen og innskrenket til bruk for dette ene formål, gikk man for endel år siden igang med å drepe sine medmennesker i Norge. Først ble en drept for å skaffe grunnlag for å ta livet av en annen. Den første ville man i dag neppe brydd seg med, men man fikk da livet av den annen under uttrykkelig henvisning til den første.

«Pussige» saker. Hva?

Til forsvar ble der fra enkelte hold hevdet at Høyesteret kan «skape rett». «Vrøv! Høyesteret kan bare fastslå, hva som er gjeldende rett. Det er stortinget som ene og alene er lovgivende.

V.

På Elverum ble i det Herrens år 1940 parlamentarismen kastet overbord under den rett «pussige» påstand at parlamentarismen selv krevdet det. Senere har «rette vedkommende» overtatt kongemaktens funksjoner.

Man hadde forresten den gang et storting og en regjering på den annen side av fronten, som mente at landet var best tjent med en forståelse med okkupanten. På denne side av fronten reiste en mann en aksjon med samme formål. Det førte ikke til annet enn at den ene ble drept for det og at stortinget fikk attest for ikke å være noe nødhjelp i farens stund. Nokså «pussig».

VI.

Vi har hatt et «retts»oppgjør som i sannhet er «pussig», sett på bakgrunn av anerkjente rettsprinsipper og folkets naturlige rettsfølelse. Det har avfødt en kald borgerkrig, som almagten i sin avmakt håper på, at de sår, den har etterlatt seg, skal gro med årene. En ganske «pussig» rettsans.

Det er forresten blitt slutt med den «pussige» påstand at Norge er en rettsstat. Det synes å demre for noen hver, at det ikke er tilfellet.

VII.

Den såkalte «konstruktive politikk» gir «pussige» resultater.

O. H.

Norges underligste lov

Et streiftog gjennom beredskapslovgivningens jungel

Hender det noe så blir alle nordmenn

hjemfalne til straff og forfølgelse

Det er ikke sikkert det går slik hver gang —

I 1950 ble det i Norge vedtatt en lov som ikke er meget kjent, men desto mere bemerkelsesverdig.

I denne lov har Stortinget avsatt seg selv og overlatt både sin lovgivende og bevillende — og hva det ellers skulle ha av myndigheter til regjeringen og politiet, så snart det lukter av utenrikspolitiske komplikasjoner. Loven har det pussige navn «Beredskapsloven».

Samme år begikk Stortinget nok en genistrek. Det tok ut av straffeloven (lov av 22. mai 1902) den tidligere § 86, som jo har vært meget omtalt, og erstattet den med en helt ny § 86. Denne nye § er også pussig. Den er delt i tre deler, nemlig 86 og 86 a, samt 86 b.

Denne beredskapslovgivningen gir anledning til å straffe så å si alle mennesker — eller kanskje rettene alle en ønsker — hvis landet kommer i krig. Det kunne være vel verd å sitere hele loven, men da slikt stoff som regel kjeder leserne så lenge de ikke selv sitter i saksen, så skal jeg bare peke på noen av de eiendommeligste paragrafer.

La oss da ta som utgangspunkt et tenkt tilfelle av politisk utvikling i dette landet, og så bruke denne temmelig ukjente beredskapslovgivning.

Russland sender f. eks. en note til den norske regjering og ber om å få anbringe noen beskyttelsestropper i Sør-Norge for å trygge fri gjennomfart i Skagerak — og Kattegat.

Regjeringen stoler på NATO og avslår, men dagen etter er beskyttelsestroppene der allikevel, og Norge er i en krig, som i henhold til loven neppe kan stanses igjen siden det hele er gått så fort at hverken kongen eller regjeringen har fått tid til å rømme og altså «handler under tvang». Stortingsmennene forsvinner imidlertid så godt de kan utover sine distrikter (slik som i 1940)!

Da trer beredskapslovens § i kraft. I den paragraf står det: Er Stortinget på grunn av krig avskåret fra å utøve sin virksomhet, tilligger det kongen å gjøre alle de vedtak som er påkrevd for å vareta rikets interesse under krigen og forberede overgangen til fredelige forhold. Kongen er altså blitt eneveldig tiltross for sin avhengighet av okkupasjonsmakten. Han kan melde Norge ut av A-pakten og slutte seg til Sovjetsamveldet, samt erklære Vestmaktene krig uten å spørre Stortinget. Skulle kongen råke uklar med Gerhardsen, så kan han etter grunnlovens § 13 reise på landet og overlate «Rigets Bestyrelse» til Statsrådet eller han kan ta seg en ny regjering når parlamentarismen er avskaffet sammen med Stortinget.

La oss anta at Vestmaktene holder Bergen og Vestlandet. Da begynner det å bli hyggelig å være nordmann!

Vestmaktene må jo nemlig også ha en administrasjon, og vé dem som da stiller seg til rådighet. Og vé dem som følger den bolsjevikdirigerte regjering i Oslo.

BAK KULISSENE:

FRANSK MELLOMSPILL 1934

En trist morgen

1. oktober 1934. Gaston Doumergue, den franske republikks ministerpresident står om morgnen foran speilet i sitt baderom og vil barbere seg. Døren til den tilstøtende soveværelse står åpen og han underholder seg med sin frue som ligger i sengen ennå. Han har skummet ansiktet inn med barberkosten og sier: «Vet du, Chérie, hvem jeg ser når jeg kikker inn i speilet?»

«Hvem annen kan du se enn deg selv?» svarer hun.

«Nei, jeg ser Frankrikes diktator!» sier han og stryker av barberkniven, for den gamle herre kan ikke vende seg til slike moderne ting som barberøvlere. «Og når jeg tenker på at med et eneste snitt av barberkniven mot strupen min, så kunne jeg befri Frankrike for denne diktators tyranni! Jeg ville iallfall være sikker på bifall fra herr Léon Blum, noe som ikke har lyktes meg i løpet av syv måneder! Jeg er sannelig en dårlig republikaner, for jeg vil ikke partienes vel!» Ordene klinger ikke særlig muntre, men bitre, og hans frue sukker høyt. «Jeg skulle ønske vi var tilbake igjen i Tournefeuille!» sier hun, og hennes mann svarer før han går løs på det venstre kinn! «Vi vil være der meget snart —»

I løpet av syv måneder rar hansæ stilling endret seg totalt. Om ham, som i februar ble hilst som Frankrikes redningsmann, heter det i avisene at han ødelegger republikken og at man må passe seg for ham. Det er nemlig intet nytt under solen og likesom de Gaulle idag ville Doumergue med et sikkert blikk for det som gjorde Frankrike innenrikspolitisk syk gi ministerpresidenten mulighet til gjennom en statsreform å vende seg direkte til det franske folk utenom de deputerte. Men dermed fikk han også samtlige partier mot seg. «Republikken er i fare» skrek de og mente dermed — egen godtgjørelse og innflytelse.

De herrer som nettopp begir seg til ministerpresidenten med en «inntrengende forestilling» er helt opphisset. «Hvorledes skal det gå da?», spør en eldre herre med store barter. «Hvis republikkens president etter forslag av ministerpresidenten kan oppløse kamret, så er ikke regjeringen lenger avhengig av partiene, men

Ja vé alle mennesker i hele Norge.

Skulle Sovjet deretter besette Vestlandet også, så kan man trøstlig begynne å bruke § 86. Eller cmvendt vestmaktene om de tar Oslo.

«Med fengsel fra 3 år inntil på livstid straffes (da) den som i krigstid eller med krigstid for øye:

hver parti av regjeringen. Mitt valg som deputert har alt ialt koset meg 100 000 francs. Hvis ministerpresidenten oppløser kamret, så blir det nyvalg og det betyr at jeg igjen må legge 100 000 francs på bordet for å betale plakater, leie av lokaler, og det ene med det andre. Og så har jeg ikke engang betalt min gjeld fra siste valg. Hver deputert, hvert parti har interesse av å bli sittende så lenge som mulig uten nyvalg, og idet herr Doumergue angriper de deputertes livsinteresser, angriper han også folkets!» Alle nikker bifallende, og ingen gjør gjeldende at på grunn av dette helt personlige anliggende for de deputerte, kan regjeringen ikke treffe noen avgjørende forholdsregler uten først å slå av en handel med partiene. Og da stryker eller setter enhver til noe, slik at projektet tilslutt bare blir en skygge av det som regjeringen opprinnelig ville oppnå.

«Og tenk engang over», sier en urgammel herre, som allerede har fylt nitti år og som er denne deputasjonsformann, «at denne oppløsnings skal finne sted uten senatets samtykke! Ministerpresidenten vil gjøre det ganske alene sammen med republikkens president — to mann skal uten senatets råd kunne fatte en slik vidtrekkende beslutning.

Er det de republikansk?

Også han får tilslutning og ingen husker på hvilken latterlig rolle denne hvitskjegg spilte allerede for tyve år siden, dengang han var sytti. Dengang, i 1914, var herr Bienvenu-Martin justisminister og stedfortredende ministerpresident og den tyske sendemann von Schoen måtte

overbringe ham den tyske krigsreklæring. Herr Schoen gjorde dette i meget høflige former, og herr Bienvenu-Martin begrep overhodet ikke det som sendemannen sa ham, at det var krigserklæringen og at en verdenskrig i dette øyeblikk var brutt ut.

«Tusen akk for Deres vennlige besøk», sa han og smilte vennlig, da herr von Schoen reiste seg, «ofrhåpentlig kan vi snart spise frokost sammen igjen!» Det var sliet folk som nå sto foran Doumergue og i inntrengende ord advarte ham mot hans cmstyrtende planer i det franske folks navn.

Natten til 15. november holdt det en stor bil i Avenue Foch. Klokken er fire og gatene er mennesketomme og mørke da en gammel herre og en dame som bare er noen få år yngre stiger inn i den. Det er hen styrtende ministerpresident Doumergue som ikke bare er blitt latt i stikken av sine minisre, men av partiførerne og også av republikkens president da han vil gi Frankrike en stasform sm kunne ha gitt det en slagkraftig regjering.

Herr Doumergue forlater Paris under beskyttelse av vinteren, for han vil ikke vekke oppsikt. Han vil forsvinne i stillhet. Og da vognen etterhvert forsvinner i det fjerne er også den siste mulighet vekk for å rive Frankrike ut partistyrets slendrian og korrupsjon. Veien er igjen fri for mennene fra det korrupte overskikt som Frankrike har fått sine førere fra, for menn som Mandel, Blum og Reynaud. Til dem slutter seg også Daladier — personlig uegennyttig, men holdningsløs, ubesluttsom — ingen politiker, men en dillettant.

Doumergue i karrikatur. Tilh. Léon Blum som sier til Doumergue at han forbyr ham å røre ved «Oma» — den gamle bestemor som forestiller forfatningen 1875.

(Forts. s. 6).

Churchill om Hess og Hitler

Monty forteller om terroren i Palestina

Og det som førte til at britene ble fordrevet

Det som ofte gjør bildet av norske meningsytringer i pressen så unyansert, og fattigslig, er de ensidige svart- eller hvit-etiketter som settes på personligheter i samtiden. Således er Hitlers bare svart — Churchill bare hvit.

Slike utsagn av våre hjemlige opinionsfabrikerende avislover trekker det offentlige liv i Norge ned på et unødig lavt nivå, villeder almenheten, hemmer folkeopplysningen, og det må virke direkte komisk i utlandet — for eksempel for Churchill å se seg så søvndyssende og ensidig hvitmalt.

Churchill selv har gitt uttrykk for et syn på store tyskere, f. eks. Hitler og Hess, som hvis Folk og Land hadde skrevet noe lignende, i norske aviser var blitt slått opp som bevis på «nazisme», og på hvor nederdrettede vi er!

Hitler så den hele tid som et mål for sin politikk å komme til en forståelse med England. Hadde dette lykkedes, hadde angsten og usikkerheten i verden i dag vært mindre! Hitlers bestrebelse på å berolige England til å gå inn på et reelt samarbeid ga seg mange uttrykk. Det for ham selv og for Tyskland mest skjebnesvangre utslag var at han stoppet de tyske panserdivisjoner slik at 300 000 briter kunne unnkomme ved Dunkirchen.

At Churchill forsto Hitlers ærlig engelskvennlige linje har han bekreftet i bind III, «The Great Alliance», av sine krigserindringer, på forhånd offentliggjort i Daily Telegraph 30. 1. 50. Under behandlingen av Rudolf Hess' eventyrlige flyvning den 10. mai 1941 til Skotland, for å undersøke mulighetene for fred mellom Tyskland og England, skriver Churchill noe som ikke har vært gjengitt i den stupid ensidige norske presse, når det gjelder disse vesentlige ting i samtiden:

«He (Hess) knew and was capable of understanding

Hitler's inner mind — his hatred of Soviet Russia, his lust to destroy Bolsjevism, his admiration for Britain and earnest wish to be friends with the British Empire. (understreket hos Churchill) his contempt for most other countries. No one knew Hitler better or saw guarded moments».

I oversettelse: Han (Hess) kjente og forsto Hitlers innerste tanker — Hitlers hat til Sovjet-Russland, hans fanatiske streben etter å tilintetgjøre bolsjevismen, hans beundring for Storbritannia og hans oppriktige ønske om vennskap med det britiske rike, hans forakt for nesten alle andre land? Ingen kjente Hitler bedre eller så ham oftere i ubevoktede øyeblikk.

For dem som vil kontrollere riktigheten av dette — henvises til Kurt Assmann: Deutsche Scicksalsjahre, s. 27. Han skriver at det er betegnende for Hitlers tankeverden det spørsmål han den 27. august 1939 stilte den svenske ingeniør Birger Dahlerus, som er blitt kjent ved sin uoffisielle formidlerrolle i de siste uker før krigen, og spørsmålet lød i Hitlers munn som en anklage fra hans innerste hjerte mot en upåvirkelig.

«Herr Dahlerus, De kjenner jo England så godt.

Churchill.

Ingen beretning om min tid som Imperiets generalstabssjef ville være fullstendig uten å nevne de vanskeligheter jeg ble innviklet i som følge av Palestinaproblemet.

Jeg hadde besøkt landet i juni 1946 før jeg begynte min tjeneste i Whitehall og var blitt urolig over det jeg så og hørte. Når jeg forteller historien fra den tid og frem til den endelige evakuering av de britiske styrker sommeren 1948 skal jeg bare befatte meg med den militære side av problemet — bruken av arméen som hjelp for sivilmakten.

Det var nødvendig å treffe en politisk avgjørelse i Palestina. Hva den skulle gå ut på var ikke min sak. Men ubesluttsomhet i Whitehall og mangelen på en klar politikk resulterte i mange unge britiske soldaters død — og det var mot dette jeg kjempet.

Det er meget å lære av den måte problemet ble behandlet i av Labourregjeringen dengang — først og fremst hvorledes en ikke skal behandle en slik sak.

Siden mitt besøk i det østlige Middelhav i juni 1946 hadde Dempsey etterfulgt Paget som kommandant i Midt-Østen. Generaløyntnant Sir Evelyn Barker hadde fremdeles kommandoen over troppene i Palestina.

Den alminnelige situasjon i Palestina var blitt verre. Som følge av forskjellige voldshandlinger, hadde arméen slått ned på Haganah og Jewish Agency i slutten av juni 1946 og et antall ledere fra begge organisasjoner var blitt arrestert og tilbakeholdt. Senere, etter sprengningen av Kong Davids Hotell i Jerusalem i juli 1946 var det blitt rettet et annet slag i Tel Aviv mot Irgun, og flere mistenkte var blitt arrestert.

Hvorfor har jeg aldri kunnet komme til enighet med England?»

Ja, hvorfor? Spesielt når man tenker på hvem England i tidens løp er kommet til enighet med.

Vi har inntrykk av at det er mange som ikke tror på beretningene om det grufulle som foregikk både før og under opprettelsen av Israel — for ikke å snakke om etterpå. La oss da overlate ordet til en mann som vel må finne tiltro blant gode norske patrioter, i sine memoirer ser Lord Montgomery tilbake på Palestinaproblemet og diskuterer det. Han var dengang Imperiets generalstabssjef og ser saken fra et rent militær synspunkt, men hans fremstilling viser likevel den utrolige forakt for menneskeliv hos dem som brakte den nye stat til verden og skapte et nytt verdensproblem som stadig setter verdensfreden i fare. Både amerikanerne og mange europeere begynner nå å innse at Midt-Østen er farligere for freden enn Berlin.

Menahim Begin, lederen for Irgun Zvei Léumi, israelsk terroristorganisasjon, idag medlem av Knesset).

Dette hadde ledet til en spent situasjon. Troppene gikk omkring fullt vepnet og det var blitt tatt strenge forholdsregler for å beskytte menn og bygninger mot terroristangrep.

Henimot slutten av oktober 1946 kom statssekretæren for koloniene, Mr. Creech Jones til den slutning at hvis vi løslot de vi hadde arrestert og lot være å foreta videre undersøkelser etter våpen, så ville det bli skapt en bedre atmosfære. Ja, det ble til og med erklært at hvis vi gjorde det, så ville Jewish Agency fordømme terrorismen og oppfordre alle rettskafne jøder til å bekjempe den. Overensstemmende hermed ble de arresterte terroristanførere alle løslatt i begynnelsen av november og undersøkelser etter våpen opphørte uten etter virkelig terroristiske handlinger.

Som et resultat av disse konsesjoner fra Labourregjeringens side ble det stadig lagt flere og flere restriksjoner på troppene i Palestina når det gjaldt deres virksomhet for å opprettholde ro og orden. Imens ble nye britiske soldater og medlemmer av Palestina-politiet drept og såret.

Jeg ble opprørt over denne tilstand. Jeg hadde innrettet meg slik at jeg skulle fly til Palestina 28. november 1946, og jeg snakket med ministerpresidenten om saken før min avreise. Jeg sa, at siden oktober var 76 soldater og 23 politifolk blitt drept og såret. Mord og sabotasje øket, jernbanetrafikken sto stille og politistyrken var 50 pst. under det nødvendige slik at en trenge 3000 rekrutter hurtig. Etter den løslatelse som nylig hadde funnet sted av terroristlede tiltok den terroristiske virksomhet stadig og tok ikke anstendig slik som kolonisekretariate hadde sagt den ville gjøre.

Jeg angrep den bestående Palestina-politikk fra synspunktet å bruke arméen på en riktig måte. 100 000 mann ble drept der, de mistet daglig to døde og fikk ikke lov til å treffe tilsvarende foranstaltninger mot sine angripere. Arméen ble misbrukt og en stor del av den innsatt bare for defensive formål. Den eneste måte den kunne utrydde terrorismen på var å gripe offensiven mot terroristene, og det var ikke tillatt. Vi hadde i virkeligheten overlatt initiativet til dem.

Kolonisekretæren syntes å mene at det ikke spilte noen rolle. Han fortsatte å si at det var et virkelig ønske hos Jewish Agency om å utrydde terrorismen.

Til slutt sa jeg at hvis vi ikke var rede til å opprettholde ro og orden i Palestina ville det være bedre å gå derfra.

Dette ble det store spetakel av og førsteministeren ba

(Forts. s. 6).

Lord Montgomery.

Monty forteller - Norges underligste lov

(Forts. fra side 5).

om å få en tidlig rapport om saken. Så reiste jeg til Palestina.

Høykommissær i Palestina var dengang general Sir Alan Cunningham. 29. oktober hadde Cunningham, Dempsey og jeg en konferanse i Jerusalem om den alminnelige situasjon. Høykommissæren syntes å mene at forutsatt vi ikke tok noen forholdsregler mot lovløsheten, så ville Jewish Agency og Haganah undertrykke den. Han regnet også med at vi ikke kunne stoppe lovløsheten ved offensive aksjoner, og at hvis vi forsøkte, så ville vi bare opphisse jødene og gjøre tingene verre. Med andre ord, vi kunne ikke lenger styre Palestina hvis ikke jødene tillot det. I så tilfelle, sa jeg, la oss komme oss ut.

Et godt eksempel på det som gikk for seg hendte under mitt besøk. Klokken 6.30 en aften ble en politistasjon angrepet av terrorister som hadde lagt miner i visse gater for å sperre av området. Angrepet ble avslått. Tropene ankom og plukket opp minene. Det normale liv gikk videre og neste morgen ble det holdt en konferanse om hvorvidt en skulle foreta en rassa i det område voldsdåden hadde funnet sted.

Hvis saken var blitt skikkelig behandlet, så ville mobile troppeavdelinger ha vært på scenen i løpet av ti minutter og få av terroristene ville ha unnsuppet. Den eneste hurtige og besluttsomme avgjørelse som ble truffet i Jerusalem den kveld, var å avlyse et middagsselskap i regjeringsbygningen fordi minnene i gatene hindret gjestene i å komme frem!

29. desember ble en britisk offiser og tre underoffiserer tatt tilfange og pisket som gjengjeldelse for at en ung jøde var blitt tildelt piskeslag.

Den neste begivenhet var kidnappingen av en ex-arméoffiser og en britisk dommer 26. januar. Høykommissæren gjorde bekjent at hvis ikke disse to borgere ble tilbakelevert innen 48 timer ville det bli erklært militær unntagelsestilstand i visse områder.

Disse hendelser opprørte den offentlige mening i England og gjenspeilet seg i regjeringsmøtet i begynnelsen av januar. Premierministeren sto helt på min side og statssekretæren for koloniene ble jaget på flukt.

Da kampen i Palestina var på sitt høyeste ble angrep på personer og bygnin-

ger gjort av forskjellige illegale organisasjoner. En organisasjon ved navn Stern Gang sendte til og med folk til Europa og det hadde lykkedes dem å sprengte i luften den britiske ambassade i Roma.

Siden det var å anta at jeg kunne bli utsatt for angrep, ble en politimann postert utenfor min bolig i No 7 Westminster Gardens, og hver eneste uke når jeg reiste på week-end med Reynoldsfamilien ble en politimann fra Haslemere sendt for å våke over huset. Personlig mente jeg det ikke var nødvendig med politibeskyttelse.

Imidlertid hørte min adjutant en dag da han tok telefonen i mitt kontor en stemme i den annen ende som sa: «Er dette War Office? Det er Stern Gang som taler».

Han svarte: «Godt. Hva kan jeg gjøre for Dem?»

Stemmen sa: «Inatt, en bombe for feltmarskalken».

Adjutanten: «Mange takk. Jeg skal si ham det».

Stemmen: «Forsøker De å være morsom?»

Adjutanten: «Nei, jeg trodde De gjorde det».

Stemmen: «Gjorde De? Så vil det bli en bombe for Dem også». Etter denne sluttsalve ringte det av.

Det kom ingen bomber hverken den natt eller senere. Kanskje det var på grunn av politimannen.

I februar 1947 besluttet regjeringen å legge saken frem for FN uten noe britisk forslag.

Så vidt Monty.

*

Zionistene jublet over at Storbritannia ville overgi sitt mandat over Palestina til FN. Dermed hadde de oppnådd sin hensikt: å drive de britiske tropper ut av Palestina ved hjelp av terror. Zionistene visste godt at ingen jødisk stat kunne bli etablert i Palestina før britene forlot landet. Dette ble gjort helt klart for dem i Mac Donald-hvitboken av 1939 som slo fast at Balfour-deklarasjonen ikke tilbød jødene noen stat i Palestina og at den heller ikke hadde til hensikt å skade de ikke-jødiske innbyggeres rett. Disse utgjorde da 95 pst. av Palestinas innbyggerantall.

Slik gikk det for seg at terror og massakrer på britiske tropper, sammen med zionistisk press i Underhuset, tvang det store britiske Empire til i frykt og ydmygelse å gi opp det Palestinaproblem som det selv engang hadde skapt. Zionistene betraktet den britiske kapitulasjon som deres første seir

(Forts. fra s. 4).

5. stifter, går inn i, deltar aktivt i, eller yter økonomisk støtte av betydning til parti eller organisasjon som virker til fordel for fienden».

Alle folk på Vestlandet (eller eventuelt Østlandet) har gitt noen kroner til en eller annen organisasjon, hvis styre har hatt noe med den annen part å gjøre, kan straffes med fengsel på livstid, alle medlemmer av Bergens Høire kan f. eks. få 3 år hver. Hyggelige forhold.

Skulle noen være dumme nok til å bli stående i politiet og ikke øyeblikkelig rømme på skogen, så kan punkt 6 brukes: «— medvirker ved angiveri eller på lignende måte til at noen blir utsatt for frihetsberøvelse eller annen overlast av fienden, eller parti eller organisasjon som nevnt under 5».

Bergen og Oslo bystyrer må vel helst øyeblikkelig «gå under jorden» som det så populært heter i 1940—45, eller bruker de på den samme side av «jerneteppe» punkt 8: «— deltar på utilbørlig måte i fiendens administrasjon av okkupert norsk område». Da er det øyeblikkelig fengsel på livstid.

Skulle noen driste seg til å levere vestmaktene (eller russerne klær, eller bygge hus for dem, så har vi punkt 9. Her heter det: «Med fengsel fra 3 år og inntil på livstid straffes den som utfører eller deltar på utilbørlig måte i erhvervsvirksomhet for fienden».

i det de kaller befrielseskampen — befrielse fra den armé hvis eneste plikt det hadde vært å bringe dem inn i Palestina for så forsvinne. Oppgaven å bringe 650 000 zionister til Palestina og lage dem om til en milits var gjennomført. «Trojanerhesten» hadde trengt gjennom byens murer.

Etter at de britiske tropper var slått var zionistenes neste mål å fordrive den vergeløse arabiske befolkning, hvis hus og land zionistene trengte til de kommende jødiske innvandrere. Araberne — kristne som muhammedanere — ble straks utsatt for de mest brutale angrep fra Haganah. Irgun og Stern. Det er disse overgrep som terroristene omtaler som «selvstendighetskampen». Og ofrene for disse voldsgjerninger, bortimot 1 million arabere, lever idag et sorgelig liv i flyktningeleire i nabolandene, berøvet alt og avhengig av de nådesmuligheter FN tilkaster dem etter at samme organisasjon har forkuldret hele Palestina-problemet og berøvet araberne deres rett.

Det er i det hele tatt et ord som stadig går igjen, og som en bør legge merke til, og det er ordet **utilbørlig**. Det er ordet «det kløvende sterke». Hvem bestemmer så hva som er utilbørlig? Jo, makthavernes domstoler på hvert sted.

Skulle en ha lyst til å gi en kamerat eller fremtidens «tyskerarbeidere» mindre enn 3 år, så er det imidlertid råd for det. § 86 er både lov og amnesti lov på en «Var det straffbare forhold av underordnet betydning, kan straffen settes til fengsel under 3 år».

Så vet man det. Alt kan straffes, og alle mulige variasjoner av fengsel kan gis, fra 1 dag og til livstid. En meget brukbar lov!

Skulle noen komme til å selge klær til en oppkjøper som lar dem gå videre, eller over et glass øl prate for meget, så sier § 86 a: «Den som grovt uaktsomt forgår seg som nevnt i § 86, straffes med hefte eller fengsel inntil 5 år».

Og skulle ikke alt dette være nok, så har vi § 86 b. Den gir uhindret adgang til allslags erstatning, og lyder i store trekk slik: «Den som, uten at forholdet går inn under § 86 — yter okkupasjonsmakten en åpenbar utilbørlig bistand, straffes med fengsel».

En slik lov har altså parlamentarikerne i Stortinget vedtatt. Antagelig redd for at noen skulle si de ikke var «nøytrale» nok.

En vet ikke om en skal gråte eller le.

Det er som alle forstår en helt unorsk måte å gi lov på. Den tar akkurat som «lands-svikloven» sikte på en bestemt politisk situasjon. Den passer bare i et tilfelle nemlig at vi får en nøyaktig gjentagelse av forholdene i 1940:

Norge blir besatt av russerne, konge og regjering tar et SAS-fly til Canada, eller til Israel, som også har flyrute på Norge.

Noen arme mennesker søker så kontakt med okkupasjonsmakten og forsøker kanskje å redde iallfall noen av de gjenværende nordmenns liv. Amerikanerne bomber så Russland med atombomber. Så befrier de Norge med atombomber, og negersoldater. Og så kommer konge og regjering seirende hjem og straffer alt og alle, som muligens enda skulle være ilive. Det er løfterrike perspektiver for dem som pigger av.

Men blir skjemaet anderledes, slik at okkupasjonsmakten tar kongen og hans styresmenn på sengen, så vé lovgiverne selv. Da sitter de i saksen, og det norske fol-

ket, hva skal det gjøre? Nekter det å samarbeide med okkupasjonsmakten, så får en nok ikke lov til å tøve rundt med hønseringer, men havner i Sibir eller kanskje helst i graven. Samarbeider en, så kommer hevnerne og bruker § 86 — tilbørlig eller utilbørlig — liv eller død, det bestemmer seierherren.

Hvor mange mennesker er det i dette landet som i det heletatt kjenner denne loven? Det er underlig at ingen protesterer i dette protestsyke land. Er de redd for at loven skal bli brukt allerede straks?

O. K.

Vest-tysk ekspansjon i Midt-Østen

Som den eneste større europeiske stat som ikke har hatt kolonier, har Tyskland unngått den nedarvede Østens motvilje med Vesten imperialismen.

Denne Tysklands goodwill har i løpet av de siste 10 år ført til at eksporten fra Tyskland til Midt-Østen, Grekenland og Tyrkia er kommet opp i nærmere 500 millioner dollars på ett år. (Over tre og en halv milliard norske kroner).

En bestilling fra Ibn Saud på en «husbil» ville ta 6 måneder på å bli levert fra Frankrike. Et tysk bilfirma effektuerte bestillingen på 7 uker.

Tyskerne har en særlig goodwill hos de Israel-fiendtlige arabere.

Tyske eksperter har foretatt tekniske studier av statsminister Nasser's Assuandamprosjekt, og der skal være en mulighet for at tyske firmaer vil delta i finansieringen og utførelsen.

*

I «krigs-erstatninger» til Israel har Vest-Tyskland vært tvunget til å betale 460 millioner dollars hittil. Dels betalt med varer.

Frontkjemper

Ett rum og kjøkken ønskes av gift, barnløs frontkjemper. Ordensfolk, som begge arbeider.

Billett til ekspedisjonen, mrk. «Oslo eller omegn».

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLERN
Telefon 55 61 29 — Oslo.

Abonner på «Folk og Land»

Tranmæl forteller eventyr

(Fort. fra s. 1).

jo ikke mere sann av å gjen-
tas, selv om det skjer
nesten tredve år etterpå og
selv om det kan synes helt fa-
selt idag å angripe den
døde Quisling på en slik tar-
velig måte.

Men rent bortsett herfra,
så forstår vi faktisk ikke hva
Tranmæl kan ha imot at
Quisling eventuelt hadde
skiftet mening. Han har jo
selv i så utpreget grad be-
nyttet seg av retten til det.
Og så mye må vel dagens
Tranmæl huske av den unge
Martin dynamitard, at han
neppe blir synderlig forferdet
over tanken på å lage røde
garder. Og selv om noen altså
foretrekker å tro mere på de
tre gammelkommunistene med
Friis, Tranmæl og Scheflo i
spissen enn på Vidkun Quis-
ling, så må vi si: Hva så? Me-
ner Tranmæl at vi alle skal
forferdes over dette som bare
var barnematen mot det han
selv og hans kompaner må
ha drevet med dengang?

Tranmæl forsøker også å
innbille dagens lesere av Ar-
beiderbladet — dette nå så
pyntelige hoff- og NATO-or-
gan, at stortinget tok avstand
fra Quislings uttalelser om
kommunistenes og Arbeider-
partiets skumle anslag mot
det norske samfund. Dette er
så langt fra tilfellet, at stor-
tinget med stort flertall ga
uttrykk for at statsråd
Quisling hadde hatt tilstrek-
kelig grunnlag for sine utta-
lelser. Komiteflertallets kon-
klusjon som ble vedtatt, var:
Idet komiteens flertall henviser
til sine foranstående bemer-
kninger under de enkelte
avsnitt, og idet man forutset-
ter at regjeringen har sin
oppmerksomhet henvendt på
de i statsråd Quislings fore-
drag og i dokumentene berør-
te forhold, finner flertallet at
statsrådens foredrag ikke
bør gi anledning til noen for-
føyning fra stortingets side
(d.v.s. mot statsråd Quisling,
slik Arbeiderpartiets to med-
lemmer av komiteen krevet).

Det er fornuftig av dagens
Tranmæl å gå i den gamle
Tranmæls spor, forsåvidt som
han gjør et stort nummer av
at politiet i Oslo dengang ikke
hadde kunnet finne noen
hemmelige våpenlagre. Dertil
er da for det første å beme-
rke at det ikke akkurat var
dette med de hemmelige vå-
penlagre som var hovedtema-
et i Quislings store tale under
trontaledebatten i 1932, men
den planmessige og ondarte-
de undergravningsvirksom-
het som med utenlandsk
støtte ble drevet mot det
norske samfund. Og på det
punkt ble intet tilbakevist —
tvertimot. Dernest kan det
understrekkes at politimyndi-
ghetene dengang ikke ak-
kurat var berømt for sin
skarpindighet, og dessuten

hadde Quisling overhodet
ikke påstått at det fantes
hemmelige våpenlagre.

Alt dette var bare bortled-
ningsmanøvrer fra Arbeider-
partiets side, på samme måte
som beskyldningene mot
Quisling for å ville danne røde
garder — for ikke å snak-
ke om de svinske angrep i
forbindelse med det overfall
som Quisling ble utsatt for
en kveld da han arbeidet i
Forsvarsdepartementet.

Når Tranmæl forteller at
Mowinckel «vendte seg skarpt
mot Quisling og alle hans
anklager», så er det også en
sannhet med modifikasjoner.
Det er riktig at den lure rev
Mowinckel forsøkte å få både
i pose og sekk, og noe for-
bausende er det vel heller
ikke for den som kjenner
den berømmelige venstrelina
at han hoppet snart på høy-
re og snart på venstre foten.
Men la oss likevel utdype det
bilde Tranmæl gir av stor-
tingsbehandlingen med noen
smakebiter fra debatten om
spesialkomiteens innstilling:

Høyremannen *Fjalstad*: «Jeg
har fått inntrykk av at han
(Quisling) er en mann som
har sterke sosiale interesser og
er sterkt sosialt innstillet, og
jeg vil si at disse dokumenter,
hans foredrag og skrivelser et-
ter min oppfatning er doku-
menter av menneskelig inter-
esse ut over det vanlige»

Østbye-Deglum (B): «Alle-
rede straks statsråd Quisling
trådte inn i bondergjeringen
begynte angrepene i den revol-
usjonære presse og de har
stadig gjentatt seg, sterkere
og sterkere. Angrepene var
foranlediget ved at statsråd
Quisling høsten 1930 ved en
del artikler i «Tidens Tegn»
og senere ved sin bok «Russ-
land og Vi» søkte å klarlegge
den russiske marxistiske poli-
tikk som den revolusjonære
arbeiderledelse i Norgs sluttet
seg til, og påvise de ulykkelige
følger som gjennomførelsen
av den kommunistiske om-
styrtningspolitikk ville få for
vårt land. Statsråd Quisling
var en farlig mann for kom-
munismen fordi han kjente
forholdene bedre enn noen
annen.

Hva angår Arbeiderpartiets
politikk og virksomhet, så si-
er komiteens flertall: Komite-
ens flertall er enig i hva
statsråden har uttalt herom.
Så lenge partiet holder fast
ved det prinsipielle program
av 1930 må en gå ut fra at
dette program er grunnlaget
for partiets virksomhet, be-
strebelser og mål, og at det
vil bli søkt virkeliggjort.

Arbeiderpartiets represen-
tanter i komiteen har fort-
satt Arbeiderpartiets tak-
tikk (som Tranmæl fremde-
les anvender den dag idag)
og vi har sett hvordan Ar-
beiderpartiet og kommunist-

aviser utover landet forsøker
å fortsette den samme tak-
tikk, å angripe personen
Quisling for å bortlede opp-
merksomheten fra det som
er kjernen i denne sak: De
revolusjonære partiers ar-
beide og virksomhet og her-
under arbeiderpartiets stil-
ling til Moskva, og dets revol-
usjonære standpunkt. Som
et bevis på det kan jeg nev-
ne hva «Arbeiderbladet» idag
skriver om komiteens innstil-
ling. Det sies på første side
med ganske stor overskrift:
«Quisling avsløret gjennom
spesialkomiteens innstilling.
De fremlagte opplysninger er
absolutt fellende for statsrå-
den. Han har bl. a. bygget
på utsagn fra vitterlige for-
brytere og løgnhalsar. Allike-
vel holder den borgerlige
fraksjon sin hånd over ham».
På den måte fortolker «Ar-
beiderbladet» komiteens inn-
stilling! Det ser ut som det
gjelder å hvirvle opp mest
mulig støv om statsråd Quis-
lings person for å dekke over
det virkelige forhold. Derfor
er beskyldningene mot ham
om ha tilbudt seg å organi-
sere røde garder og til å gå
inn i generalstaben for å
spionere fremsatt.

Som konklusjon vil jeg
fastslå: 1) Komiteens flertall
er enig i at statsråd Quisling
hadde fyldestgjørende grunn-
lag for sine uttalelser i sin
tale i Stortinget den 7. ap-
ril. 2) Det norske kommu-
nistparti er en direkte un-
deravdeling av Den kommu-
nistiske internasjonale (Ko-
mintern) og ledes og finan-
sieres fra Russland. 3) Det
er fastslått at Det norske
Arbeiderparti fremdeles er
et revolusjonært parti som
ikke har avskåret alle for-
bindelser med Moskva.

Peersen (V): Når jeg nå
går over til å se på mindre-
tallets overskrifter og på hva
mindretallet har levert i sin
innstilling, kan jeg ikke si
annet enn at det er ganske
eiendommelig at det skal være
nødvendig for hvert ene-
ste skritt å opptre så sjika-
nøst overfor statsråd Quis-
ling. Hva våpensmugling og
beskyldningene her angår, så
har hr. Quisling, så vidt jeg
kunne oppfatte det, ikke
sagt mer enn de opplysninger
som her er kommet, etter
min mening har ført vitnes-
byrd om med hensyn til hva
der har forekommet helt si-
den 1920».

Statsråd Quisling: «Jeg
henviser til møtet av arbei-
derungdommens fylking i
Birkelunden for ganske kort
tid siden. Les de taler som
der ble holdt av *Tranmæl* og
en mann som het *Finn Moe*,
og som fikk tilslutning av en
omreisende bolsjevikagent. De
skal besvare en mobilisering

med generalstreik og mytteri.
Og den tilreisende bolsjevik-
agent ga sin velsignelse til dis-
se ting».

Ameln (H): «Da statsråd
Quisling talte i trontale-
debatten, tillot jeg meg å si
etterpå, som neste taler, at
jeg hilste med glede at der
var én mann som hadde sine
meningers mot og sa fra, og
når man har hørt, man kan
nesten si de lartikulerte skrik
fra herrene Mosen, Jenssen
og Nygaardsvold, må man
virkelig si at der må være
noen ømme punkter som må
være truffet. Jeg har inntrykk
av at herr Quisling har tråk-
ket på de herrers russiske lik-
torner, og så skriker de.

Mowinckel (V): «Og når
Det norske Arbeiderparti vil
bruke andre midler for å gjen-
nomføre den sosialistiske stat
enn folkeflertallet, det virke-
lige folkeflertall, så sier vi det
er en farlig vei. Herr Ny-
gaardsvold var nok så om-
svøpsfull, nok så forsiktig med
hensyn til hva disse andre
midler var. Han sa ikke at
det flertall han ved et valg
hadde kunnet få i denne sal
for den sosialistiske stat,
skulle støtte seg på bajonet-
tenes makt, det sa han ikke.
Han sa at det han ville støtte
seg på, var sterke, kraftige,
målbevisste arbeiderorgani-
sasjoner. Enhver kan dra sin
slutning m. h. t. hva der me-
nes med dette. Herr Ny-
gaardsvold forsvarer altså at
folkeflertallet er strøket av
det prinsipielle program.

Enhver som kjenner til hva
herr Quisling har vært, og
hva herr Quisling har gitt av
menneskekjærlighet under
sitt lange arbeide og opphold
i Russland, kan ikke annet
enn senke sin kårde for ham.
Nansen nevnte ofte Quis-
ling. Urbye har nevnt ham.
Begge sier at det arbeid som
herr Quisling nedla i Nansens
tjeneste og som hans medar-
beider, det var i høy grad
tjenlig til å fremme det ene-
stående humanitære arbeid
som den gang ble gjort».

Moseid (B): «Det er videre
påvist at også Arbeiderpartiet
er revolusjonært og kommu-
nistisk innstillet, hva også
herr Nygaardsvold idag har
bekreftet og understreket. Og
det viser seg at fagorganisa-
sjoner her i landet har mot-
tatt penger fra Russland
nettopp på samme måte som
den revolusjonære ledelse i
Russland ifølge dok. 18 be-
nyttet for å fremme sine re-
volusjonære mål. Også dette
er etter min mening i høyest-
te grad kompromiterende for
alle dem som hadde fullt
kjennskap til de russiske
arbeidsmetoder og politiske
mål. Også med hensyn til
Menstaduroilighetene har det

vist seg at det var en opp-
rørsbevegelse mot landets lov-
lige myndigheter og det
fremgår tydelig av Furubotns
telegram at kampene søktes
overført til andre steder i
vårt land.

Men etter at jeg nå har
lært ham (Quisling) å kjen-
ne, føler jeg meg fullt forvis-
set om at statsråd Quisling
i sjelden grad fortjener alle
rettskafne menneskers aktel-
se og tillit både på grunn av
hans karakteregenskaper og
hans dyktighet».

Garnes: Flertallet i nemnda,
som har granska dokumenta
i denne sak, har sleget fast
at statsråd Quisling hadde
gode grunner for sin påstand.

Spesialnemnda har i ut-
greinga sagt, at dei går ut
frå at regjeringa vil fylgja
denne sak med merksemd. Eg
vil få lov til å understreka
denne utsegn frå fleirtalet».

Foranstående gir formo-
dentlig et noe annet inntrykk
av stortingets reaksjon på
Quislings store tale enn det
Tranmæl idag søker å gi folk.

Det er ellers etter nærme-
re ettertanke neppe nød-
vendig å gi dette blads lesere
noen nærmere orientering
om Martin Tranmæls liv og
levnet, eller om hans inn-
sats i norsk politikk gjennom
en lang rekke skjebnesvang-
re år. Det kan være nok å
peke på at hans navn fore-
kommer en rekke ganger både
i de dokumenter som
Quisling fremla og som over-
beviste komiteens medlem-
mer (bortsett fra arbeider-
partiets to representanter
som vel må ansees ugilde i
en slik sak!), og i selve de-
batten. Det er et gammelt
ord som sier at når F —
blir gammel, så går han i
kloster, men det vil likevel
neppe lykkes, det være seg
Tranmæl selv eller hans akt-
verdige garantier av idag, å
vri de revolusjonære buk-
kehorn av ham slik at
han blir presentabel andre
steder enn i et av de nye
lamaklostre i Tibet under
rød ledelse.

Annelise Parow

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lade-
moen kirke — Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Telef. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Rommel og forræderiet

(Forts. fra s. 1).

fensiv mot Egypt. Alle forberedelser ble satt igang for et angrep, som Rommel ville gi avgjørende karakter. Offensiven skulle begynne så snart han fikk tilstrekkelige forsterkninger. Imidlertid begynte den engelske flåten nå å tilføye de tysk-italienske konvojer større og større tap. Dette innebar at den tyske feltherre gang på gang måtte utsette igangsettelsen av planen. Samtidig visste han imidlertid at også Auchinleck på sin side forberedte en offensiv. Det var av stor viktighet at Rommel kom foran med sin offensiv.

I begynnelsen av november hadde imidlertid Rommel sin angrepsplan ferdig. Sin vane tro utarbeidet han en nøyaktig, håndskreven operasjonsplan, et virkelig skjema, som var ment å skulle danne grunnlaget for gjennomføringen av striden. Dette skjema besto av et kart med nøyaktig angivelse av utgangspunktene, angrepsretningene, artilleristøtten, oppnåelsen av de suksessive mål, med nøyaktig tidsangivelse o.s.v. Det eneste som var utelatt var datum for igangsettelsen av angrepet. Avgjørelsen av det spørsmål forbeholdt Rommel seg selv, fordi det var avhengig av når de nødvendige forsterkninger kunne nå frem. For sine nærmeste medarbeidere hadde han imidlertid nevnt 23. november.

*

Mens planene ble detaljbeholdt bega Rommel seg 15. november pr. fly til Rom for å delta i en militærkonferanse. Den 18. november var han tilbake, akkurat i rett tid til å bli møtt med underretningen om at de britiske tropper nettopp hadde satt igang en alminnelig offensiv.

Rommel hadde regnet med å overraske engelskmennene. Isteden ble han nå selv overrasket.

Det hadde lyktes å omgi forberedelsene til den britiske offensiv med så fullstendig taushet og hemmeligholdelse, at den tyske afrikarméens ledelse faktisk ikke hadde hatt den minste anelse om hva som var ivent akkurat da, i særdeleshet fordi været de siste dage hadde vært så usedvanlig dårlig at det ikke hadde kunnet foregå noen luftre-kognosering.

Med sin vanlige beslutsomhet og oppfinnsomhet fant Rommel snart en plan for motangrep, men retretten var uunngåelig. Og angrepet mot Tobruk, samt offensiven mot Egypt måtte nå utstå til et beleiligere tidspunkt. Dette tidspunkt kom aldri.

*

Det var ikke tilfellet som her spillet inn.

En morgen i begynnelsen av samme november måned 1942 hadde sjefen for den britiske hemmelige etterretningstjeneste ved Auchinlecks armé bedt om en samtale med den høyeste sjefen. Døm om marskalkens forbauselse da etterretningssjefen overleverte ham et detaljert kart med angivelse av Rommels angrepsplan mot Tobruk og mot Egypt. Auchinleck så på det forbausende dokument og kunne knapt tro sine egne øyne. Kunne det være en krigslist av den infernalske Rommel? Nei, svarte etterretningsoffiseren, det er fotokopi av Rommels virkelige angrepsplan. Auchinleck studerte dokumentet nøye. Han kjente igjen Rommels egenhendige navnetrekk. Og snart innså han at dette faktisk måtte være motstanderens virkelige angrepsplan. Auchinlecks stab hadde hittil trodd at Rommel først ville vende seg rett østover og først deretter gå mot Tobruk. Alt var blitt planlagt ut fra denne forutsetning.

Nå gjaldt det hurtigst mulig å sette igang den egne britiske offensiv før de tysk-italienske tropper gikk til angrep. 14. november var de nye stillinger inntatt og offensiven skulle settes igang. Churchill er utålmodig og gir ordre om at angrepet skal begynne senest 18. november. Et fremstøt skulle straks rettes mot Breda Littoria, som en antok var Rommels kommandostilling, for å spre forvirring blant motstanderne, og om mulig ta Rommel selv tilfange.

*

Hvorledes det gikk er kjent. Men nå må det spørsmål stilles: Hvem forrædde Rommel? Da er man fremdeles henviset til gjetninger og formodninger. Men man vet at Rommel på nevnte tidspunkt var et av den britisk-amerikanske etterretningstjenestes sentrale punkter. Der utnyttet en til det ytterste og med pengenes hjelp den uvilje mot tyskerne som i stor utstrekning fantes innen den italienske generalstab, ja selv på høyeste hold. Motstandsbevegelsen var på fremmarsj. Uviljen hos de italienske monarkister mot Mussolini og fascismen, og mot Hitler og nasjonalsosialismen, vokste seg stadig sterkere. Rommels seire hadde dessuten gjort de italienske afrikageneraler misunnelige. Den italienske stolthet var dypt såret. Forgjeves hadde general Kesselring vendt seg til den italienske generalstabssjef Cavallero og klaget over at meddelser av hemmelig karakter siver ut.

Det er nå kjent at den amerikanske sjefspion og marineekspert Ellis M. Zacharias

JAPANERNE LAGER FILM OM ANNEN VERDENSKRIG

I Japan holder en nå på å spille inn en film som skal vise at Japan ikke hadde skylden for at det kom med i verdenskrigen. Filmen, som blir en langfilm på to og en halv time i technicolor skal handle om «Storasia-krigen og det internasjonale tribunal. Det siste er det tribunal som dømte ministerpresident Tojo og en lang rekke andre japanske ledere til døden. Det hevdes i filmen at Japan ble tvunget til å ta opp kampen på grunn av Roosevelts målbevisste provokasjoner og at angrepet på Pearl Harbour slett ikke kom som noen overraskelse. Det er jo forøvrig det samme som også de amerikanske admiraler av Stillehavsflyten hevder.

*

SVENSK HØYREAVIS OM NÜRNBERG

En av Sveriges største høyreaviser «Sydsvenskan» skriver bl. a. følgende bemerkelsesverdige ord, som også dens norske kolleger burde tenke litt over: «Det hade säkert funnits lämpligare läsning för Fidel Castro i dagens situation än en bok om rättegångarna i Nürnberg. Detta olustiga skådespel, en skamfläck i Västerlandets moderna historia, borde väl nu få vara et avslutat kapitel hellre än att tas till förebild för nya hämndeaktioner mot en ny slagen fiende».

*

SOEKARNO — DEN STORE DEMOKRAT

Vi har tidligere her i bladet omtalt Indonesias president Soekarno, som lenge ble heiet opp i de norske aviser som demokratiets ypperste

kjente til alt som hendte innen ledelsen av den italienske flåte. Den italienske admiral Mangeri i den italienske marines etterretningstjeneste sto i forbindelse med Zacharias og formidlet hemmelige rapporter til ham. Rommel har selv skrevet i sin dagbok 21. januar 1942: «Vi vet av erfaring at det italienske høykvarter ikke kan beholde en hemmelighet for seg selv, og at alle dens telegrammer til Rom kommer til engelskmennenes kjennskap».

Men ennå vet man ikke hvorledes det gikk til da Rommels angrepsplan ble kopiert fra arbeidsbordet i hans enkle lastebil og hovedkvarter og derfra havnet på Auchinlecks skrivebord. Og marskalk Auchinleck selv har vegret seg for å gi nærmere opplysninger om denne sak.

representant, mens alle de som prøvet å styrte hans voldsregime var noen ufyseelige «nynazister». Vi pekte på at Soekarno var en av banebryterne for kommunismen og nå ser det ut til at det norske folk gjennom sine dagsaviser endelig skal få beskjed om at Folk og Land hadde rett også når det gjaldt Soekarno på samme måte som når det gjaldt for eksempel Nasser, som den norske presse kalte kommunist, og Fidel Castro, som ble fremstillet som en god demokrat. Soekarno er nå blitt lei av å ha noen nasjonalforsamling å dele makten med, og foreslår at han skal gis diktatoriske fullmakter. Men han gir naturligvis ikke slipp på den demokratiske etiketten for det. Når han får disse fullmaktene som Hitler i sin tid fikk i Tyskland, så heter det «et ledet demokrati», men det later til at selv Dagbladet ikke biter på det. Ellers trenger jo ikke Soekarno noen understøttelse av den forutseende dagspresse, han ordner nok sine «demokratiske» fullmakter uten assistanse, kjenner vi ham rett.

NAVNET SKJEMMER INGEN?

I et telegram fra Paris heter det at de franske myndigheter har satt igang bygging av en stor interneringsleir med plass til mere enn 6 000 fanger tiltross for at en allerede fra før har tre slike politiske fangeleire, som for tiden er proppfulle av algerere, (noe som naturligvis ikke er så ille som å ha jøder der). Det er ellers ganske eiendommelig hvor forsiktig en er med betegnelsene når det gjelder andre enn de tyske nasjonalsosialistene. De leire disse siste laget heter konsekvent konsentrasjonsleire, mens de i Frankrike altså heter interneringsleire. I Norge het de i sin tid fangeleire. Hva de innretninger England for tiden holder irske ledere i henter, vet vi ikke, men det burde vel være et ekstra fint navn siden det dreier seg om leirene til oppfinnerne av herligheten. En kunne kanskje tro at navnet ikke skjemmer noen, men likefullt er det en kjennsgjerning at i de såkalte demokratiske land er det en forbrytelse av Nürnbergklasse å benytte seg av konsentrasjonsleire, mens de både er akseptable og demokratisk comme il faut med en annen betegnelse.

*

RETTE OG DENS TJENERE

Reidar Harkjerr skriver tilsynelatende troskyldig, men allikevel infamt i Mor-

genbladet nr. 63 — 1959: «Det er min ærbødige påstand, at på ett område står norsk film fremdeles på folkeventyr-stadiet: Nemlig når det gjelder å skildre dem som på en eller annen måte har med vår rettshåndhevelse å gjøre. Visste man ikke bedre, skulle man tro at våre filmkunstnere fremdeles levde i den vel lengst forgangne periode, da et hvert skuespill skulle ha sin narr. Og så har de ikke funnet noen bedre skikket til dette verv enn dem som innehar en eller annen rolle i domstolens eller påtalemyndighetens tjeneste. Dermed er det bare å la disse herrer fremtre på en slik måte at man tydelig øyner trollene på Heddalsskogen, eller andre av vår barndoms mørkeredselspersoner, bak deres moderniserte fasade» (!)

*

FORTSATT URO I IRLAND

Det later ikke til å bli ro i Irland. Fremdeles sitter en lang rekke av de irske frihetskjemper i britisk konsentrasjonsleir, men kampen går like fullt videre mot det britiske herredømme i Nord-Irland. Nylig gjorde den illegale irske nasjonalistbevegelse IRA et angrep på britiske politifolk. To av dem ble drept og en jeep sprengt i luften. Det var også en livlig ildkamp. Det fører aldri til noe godt å la et land forbli kunstig delt i to — det bør de bestemmende makter merke seg også når det gjelder Tyskland. Kanskje det kan hende ting der som vil forferde alle dem som tror at Tysklands interesser fortsatt kan brukes som et slags bytemiddel i den kalde krig mellom øst og vest. Det er forbausende at folk som kaller seg statsmenn ikke er klar over den uhyre risiko som foreligger.

FOLK OG LAND

Ekspedisjon og kasse:
Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96

Boks 3214

Abonnementspriser

Kr. 25,- pr. år, kr. 12.50
pr. halvår. Sverige og
Danmark: kr. 29.00 pr.
år, kr. 14.50 pr. halvår.
Utlandet forøvrig: kr.
33.00 pr. år, kr. 16.50 pr.
halvår. I nøytralt om-
slag kr. 35.00 pr. år, kr.
17.50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter
over en spalte.

Bruk postgiro nr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land

Sambandstrykkeriet

Oslo